

HỒI THỨ MƯỜI HAI  
DUYÊN TÌNH KHÔNG TƯỢNG

Âm Sơn Quỷ Nương rung động cách rõ ràng, bà ta run giọng ra lệnh:

- Ngạ quỷ Phi nương về chỗ cũ đi, hấn đã lọt vào Âm Sơn quỷ động thì chẳng cần gấp gáp làm gì.

Tiểu Phi Thố cười hì hì có vẻ rất khoái chí:

- Phải rồi, có gì mà phải gấp gáp, tại hạ còn nhiều chuyện muốn thỉnh giáo động chủ đây.

Chàng lại “Ủa” ngơ ngác nhìn quanh rồi thở dài nói tiếp:

- Khách đến nhà mà động chúa chẳng cho miếng rượu thì nói chuyện sao thông suôn và vui vẻ được.

Nữ động chúa tức giận “hừ hừ” mấy tiếng trong cổ họng có vẻ không bằng lòng yêu sách của Tiểu Phi Thố nhưng rút cuộc lại vỗ tay một cái, lập tức có một cô nương Quỷ Khốc mặc áo xám chạy ra lẳng xăng dọn bàn, đặt ghế rồi mang rượu ra. Tiểu Phi Thố ung dung ngồi uống mấy chung, lúc đó mới nghiêm trang nói:

- Tại hạ quấy quả động chúa như vậy đủ rồi, bây giờ nói chuyện thẳng thắn, động chúa cần minh bạch điều gì thì hỏi trước đi.

Nữ động chúa không hề uống tí rượu nào, bà ta bất động quan sát Tiểu Phi Thố cho đến khi chàng nói thì mới trầm giọng hỏi:

- Người đến Âm Sơn dò la việc gì?

Tiểu Phi Thố không dấu diếm trả lời luôn:

- Tại hạ chủ ý tìm Hắc Phiến Lão Quỷ đề trả thù chứ không có ý định gì với Âm Sơn quỷ động cả.

Nữ động chúa lại “hừ” trong họng, gằn giọng nói:

- Hắc Phiến lão quỷ là một trong bốn U quỷ như vậy cũng chẳng khác gì gây chiến với Âm Sơn quỷ động rồi.

Tiểu Phi Thố thở dài:

- Động chúa nói vậy thì tại hạ cũng đành thôi, mối thù giết hại song thân không sao không trả được.

Nữ động chúa giật mình hỏi luôn:

- Song thân ngươi là ai? Hắc Phiến Lão Quỷ do ta sai phái đi thật nhưng có ra lệnh giết tróc gì đâu!

Tiểu Phi Thố quét mục quang nhìn bà ta cố gắng xem thái độ này đối trá hay thành thật nhưng hoàn toàn vô ích bởi vì chiếc mặt nạ quỷ vương đã che khuất hết. Tiểu Phi Thố trầm giọng hỏi:

- Động chúa thật sự không biết vụ việc Hàn Thương tiêu cực ư?

Nữ động chúa gất gỏng:

- Còn rất nhiều việc, ngươi cứ nói trắng ra đi, bản vương cô sợ hãi gì mà phải đối trá người!

Tiểu Phi Thố thấy bà ta đúng lý nên nói luôn:

- Song thân tại hạ là Tổng tiêu đầu Âu Trường Sanh của Hàn Thương tiêu cực, ngoài ra Hắc Phiến Lão Quỷ, Bạch Phát Hỏa Thần và Âm sát ma quân còn giết hại hai vị tiêu sư cùng với gia đình bốn năm người nữa. Bấy nhiêu nhân mạng chết oan ức thì theo ý động chúa trả giá ra sao?

Nữ động chúa gật đầu, đều giọng nói:

- Nhưng ngươi đã giết được Hắc Phiến Lão Quỷ rồi còn?

Tiểu Phi Thố nghiêm nghị trả lời:

- Tại hạ không giết Hắc Phiến Lão Quỷ, chỉ vô tình phát hiện ra xác hắn mà thôi.

Nữ động chúa trầm ngâm suy nghĩ rồi lại hỏi tiếp:

- Ngươi có biết võ công trong “Thanh Hoa Bí Lục” không?

Tiểu Phi Thố cười nhẹ:

- Nếu tại hạ có võ công “Thanh Hoa Bí Lục” thì làm gì mấy cô nương Dạ xoa lại bắt được?

Nữ động chúa run giọng hỏi lại:

- Vậy sao ngươi lại biết “sâu sát quỷ ảnh” của ta khác biệt và kém cỏi hơn “ảo ảnh thân pháp” trong “Thanh Hoa Bí Lục”?

Tiểu Phi Thố nửa đùa nửa thật trả lời:

- Tại hạ đã được chứng kiến một cao nhân tiền bối sử dụng môn “Ảo ảnh pháp” cực kỳ tuyệt diệu vô tình thốt ra lời so sánh mà thôi.

Đột nhiên trong sảnh đường mọi người đều nghe rõ một âm thanh nhỏ như tiếng đế kêu nhưng sắc bén muốn đâm thủng cả màng nhĩ vang lên:

- Quyên quyên, ta có chuyện muốn gặp mặt một chút có được không?

Nữ động chúa đứng phắt dậy, bà ta vỗ vào bàn đánh “chát” một tiếng rồi quát gọi:

- Nga quý Phi đại nương, người chạy ra nói với hần là ta mắc bận, đừng phiền nữa có gì thì đến hẹn ước hãy hỏi han.

Một cô nương đeo mặt nạ Nga quý, thân hình hơi đầy đà một chút cúi đầu vâng dạ rồi lập tức băng mình chạy ra. Nữ động chúa gieo mình đánh “phịch” xuống chiếc ngai, lâm bầm :

- Hần lần mò đến đây ngoài thời điểm hẹn ước thì cũng có điểm hơi lạ lùng thật.

Chưa thấy Đại nương Nga quý Phi trở vào mà âm thanh bén nhọn kia lại vang lên:

- Quyên Quyên, muội muội tra hỏi xong tiểu tử thì cho đại ca ca mượn nhé, ca ca chờ ở mỏm núi Sầu Phong.

Âm thanh này xuyên qua được cả đá núi thì nhân vật này nội công cao siêu không sao tưởng tượng được, có điều Tiểu Phi Thố rất ngạc nhiên là hần xưng hô ca ca, muội muội có vẻ thân mật lắm, lại còn kêu cả tên Quyên Quyên ra mà Nữ động chúa vẫn thờ ơ lạnh lùng mới thật kỳ dị. Bà ta trầm giọng nói với Tiểu Phi Thố:

- Thì ra hần chú ý theo đuổi người, không ngờ chậm tay người đã lọt vào tay bản vương mất rồi.

Tiểu Phi Thố nhăn nhó trả lời:

- Tai hạ có quen biết gì nhân vật này đâu, vả lại trong mình cũng chẳng có châu báu tiền bạc gì thì hần theo đuổi làm chi?

Đột nhiên Nữ động chúa thở dài một hơi, bà ta cầm chung rượu mời Tiểu Phi Thố uống, bản thân bà ta cũng uống rồi mới thông thả nói:

- Hắc Phiến Lão Quỷ cùng với năm U quỷ khác được ta sai phái đi khắp Trung Nguyên, Hải Đảo, Tây Vực, Thiên Trúc để dò la tin tức về “Thanh Hoa Bí Lục”, hoàn toàn ta không hạ lệnh giết tróc tàn sát ai cả nhưng gia đình người đã bị hần thẩm sát thì ta cũng có lỗi một phần. Dù sao hiện tại hần cũng đã chết rồi, người không nên oán giận Âm Sơn quỷ động nữa.

Tiểu Phi Thố nhíu mày mau mắn đỡ lời:

- Nữ động chúa đã mở lời tạ lỗi thì tại hạ chắc chắn phải có ý gì rất quan trọng có đúng vậy không?

Nữ động chúa gật đầu mấy cái:

- Người thông minh lắm, ta chưa nói ra mà người đã đoán biết được chủ ý rồi. Nói thẳng cho người biết, từ trước tới nay nam nhân đã lọt vào Âm Sơn quỷ động thì lập tức

bị ném xuống Hoàng Tuyền liền, nhưng người là hiếu tử ta đặc cách phá bỏ luật lệ với một điều kiện đơn giản là phải thành thật trả lời câu hỏi duy nhất của ta sau đây.

Tiểu Phi Thố ngẩng mặt lên chờ đợi, Nữ động chủ hắng giọng một cái mới từ từ hỏi:

- Tiều tử thật sự có biết “Thanh hoa bí lục”, nằm ở đâu không? Hoá ra quanh đi quẩn lại, ngay cả thái độ đặc biệt đối xử với chàng cũng chỉ vì “Thanh Hoa Bí Lục” mà thôi. suốt dải trung Nguyên máu rơi thịt đổ cũng chỉ vì “Thanh Hoa Bí Lục”, ra tới quan ngoại xa xôi này vẫn là “Thanh Hoa Bí Lục” khiến cho Tiểu Phi Thố cực kỳ chán ngán chàng lạnh lùng nói:

- Hiện tại “Thanh hoa bí lục” nằm trong tay Vô Nhai Khách tiền bối ở núi Côn Luân cách đây hàng ngàn dặm, nếu động chúa cần thì tại hạ hướng dẫn liền:

Nữ động chúa cô vẻ run run, giọng nói của bà ta nhỏ hẩn đi:

- Người ra khỏi Âm Sơn quỷ động là “hắn” bức bách người ngay, ngày mai đích thân ta sẽ cùng đi với người tới Côn Luân vừa bảo vệ tính mạng cho người vừa đạt mục đích của ta.

- Tiểu Phi Thố cười nhạt nói:

- Nhận vật “hắn” là ai ? Coi bộ động chúa sợ hãi hắn chứ tại hạ chẳng cần lo lắng gì đâu.

Nữ động chúa thở dài trả lời:

- Tiểu tử tuổi còn non dại, kiến văn hẹp hòi nên coi trời bằng vung. Ta không thể tiết lộ danh hiệu của hắn được nhưng thực tâm cho người biết, hắn là người có võ công cao siêu nhất trên thế gian này, đại khái như Độ Nạn của Thiếu Lâm Tự cũng chỉ đáng hàng đệ tử hắn mà thôi.

Tiểu Phi Thố chợt động tâm cơ, chàng nói nhanh:

- Vậy thì hắn hạ thủ Hắc Phiến Lão Quỷ chứ không ai khác hơn.

Nữ động chúa rung mình một cái, nhãn quang loé sáng nhìn Tiểu Phi Thố rồi trầm giọng hỏi:

- Người bằng vào đâu mà ước đoán như vậy?

Tiểu Phi Thố cười nhạt trả lời:

- Âm Sơn hoang vắng này chỉ có tại hạ và hắn xuất hiện, vết tử thương trên ngực Hắc Phiến Lão Quỷ do một cao thủ siêu đẳng ra tay mới ghê gớm như vậy, cả hắn cùng Hắc Phiến Lão Quỷ đều có chủ ý về “Thanh Hoa Bí Lục”, ba điểm này hợp lại thì rõ ràng như chỉ bàn tay ngay.

Nữ động chúa đột nhiên gầm lên một tiếng, bà ta nói lớn như đang quát mắng:

- Thi ra Hắc Phiến Lão Quỷ vừa làm việc cho ta lại bán tin tức cho hần, ngoài ra hần còn có manh tâm chiếm đoạt riêng “Thanh Hoa Bí Lục” nữa cho nên chưa có lệnh mà cứ tự tiện ra tay giết tróc bừa bãi ở Trung Nguyên.

Tiểu Phi Thố nhân cơ hội này hỏi khéo:

- Động chủ với nhân vật kia là huynh muội, Hắc Phiến Lão Quỷ có chia sẻ tin tức thì có sao đâu?

Nữ động chúa tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Phi Thố rồi nói:

- Tiểu tử biết gì mà nghị luận, ai huynh muội với hần bao giờ, ta đã đoạn bào mấy chục năm nay rồi, chỉ vì một chút “Đầu sát quỷ ảnh” ấy mà hần cứ đến phiền nhiễu ta hoài đấy chứ.

Tiểu Phi Thố lại cười ruồi khích bác luôn:

- Tại hạ thấy môn “Đầu sát quỷ ảnh” chỉ quỷ dị chứ thật ra chẳng phải võ học thượng thừa, động chúa truyền cho hần để khởi sự mở nghĩa huynh muội có phải hay hơn không?

Nữ động chúa bật cười sằng sặc một hồi mới trả lời:

- Hần tự cho mình là võ công bá chủ thiên hạ, nội cái danh hiệu...cũng đủ biết hần kiêu ngạo đến đâu. Tuy “Đầu sát quỷ ảnh” chỉ là thân pháp quỷ dị đúng như người nói nhưng nó lại khắc chế toàn bộ võ học của hần, đời nào ta truyền thụ được. Nói thật cho người biết, mấy chục năm nay ta vẫn ở thế cân bằng với hần là do thân pháp này đấy, cũng vì vậy ta với hần cùng âm mưu thu thập cho bằng được “Thanh Hoa Bí Lục”- hay nói đúng hơn là “Ảo ảnh pháp”, người nào đoạt được thì kẻ kia lép vế ngay.

Tiểu Phi Thố “À” lên một tiếng ra vẻ đã hiểu, đột nhiên chàng lên tiếng hỏi một câu bất ngờ:

- Động chúa có khi nào nghe qua danh tự “Kim Khuyết Đế Quân” chưa?

Nữ động chúa run bắn người lên, hai tay bà ta nắm chặt lấy thành ngai, gân xanh nổi vòng lên, chứng tỏ bà ta cực kỳ xúc động, bà ta lặng người đi một lúc mới chầm chậm hỏi:

- Tiểu tử mới có bấy nhiêu tuổi đầu hỏi đến Kim Khuyết Đế Quân làm gì?

Tiểu Phi Thố thấy thái độ Nữ động chúa xúc động thì biết ngay mình vô tình đã hỏi đúng manh mối, chắc chắn bà ta có hiểu biết về Kim Khuyết Đế Quân mới run rẩy xúc cảm lộ liễu như vậy. Chàng muốn biết sự liên hệ giữa Âm Đôn quỷ động chúa với Kim Khiết Đế Quân mật thiết ra sao nên nói toạc ra ngay:

- Tại hạ có bằng cơ Kim Khiết Đế Quân chủ xử sau lưng bọn Hắc Phiến Lão Quỷ, Âm Sát ma quân, Bạch Phát Hoả Thần thăm sát song thân tại hạ cho nên mới hỏi, động chúa có thể cho biết tin tức này được không?

Nữ động chúa không trả lời Tiểu Phi Thố mà cứ lẩm bẩm hoài “À, thì ra thế, à thì ra thế...”, đột nhiên bà ta ngẩng mặt, lên gần giọng nói với Tiểu Phi Thố:

- Rất tiếc ta phải lưu giữ người lại và tạm đình chỉ việc đi Côn Luân, ngày mai ta gặp gỡ hẳn để biết sự việc rõ ràng trước đã rồi sẽ sắp đặt sau.

Nữ động chúa chỉ nói lửng lơ đột nhiên Tiểu Phi Thố như có sét đánh trong đầu, chàng kêu lên thất thanh:

- “Hắn” chính là Kim Khiết Đế Quân!

Nữ động chúa cũng giật mình không kém Tiểu Phi Thố, bà ta thờ dài và nói chậm:

- Tiểu tử thông tuệ vô cùng, chủ ý của ta chưa muốn tiết lộ vậy mà người thông qua một vài câu nói đã suy đoán ra ngay. Hỡi ơi! Tình thế này không diệt trừ thì chỉ mấy năm nữa ta và Kim Khiết Đế Quân không sao địch lại người nữa rồi.

Tiểu Phi Thố thấy bà ta đây nổi sát khí lên thì lập tức đứng dậy, gần giọng nói:

- Thì ra Âm Sơn quỷ động với Kim Khuyết Đế quân cùng một lửa sát nhân, sẵn sàng giết người vô tội vì muốn tranh đoạt hư danh xem ai cao thấp mà thôi!

Chàng vừa nói vừa đưa mắt đề phòng, vậy mà chẳng sao tránh né được, thân ảnh Nữ động chúa vừa biến mất như ma quỷ thì năm sáu huyệt đạo của Tiểu Phi Thố đã bị điểm trúng rồi. Trước khi mê đi, Tiểu Phi Thố còn kịp lẩm bẩm:

- “Sâu sát quỷ ảnh” lợi hại thật.

Tiểu Phi Thố mê man chẳng biết bao lâu, khi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm dài dưới sàn đá lạnh lẽo và ẩm thấp. Nơi đây cũng toàn bằng đá núi nhưng khác với gian thạch thất ban đầu là chẳng có một chút ánh sáng nào hết. Không có ánh sáng tự nhiên không khí càng lạnh lẽo hơn khiến cho Tiểu Phi Thố chợt rung mình một cái, chàng sờ nắn khắp thân thể thì thấy tuyệt nhiên không bị trói buộc hay xiềng xích gì cả. Dù biết rằng nơi đây chắc chắn phải cực kỳ kiên cố nhưng phàm đã là con người thì bao giờ cũng có ý chí sinh tồn, chàng đứng dậy sờ soạng chung quanh một vòng, hết sờ lại gõ thử, rốt cuộc mới chịu ngồi xếp bằng xuống bởi vì ngoài một cái khe nhỏ để cho không khí lọt vào hoàn toàn gian thạch thất này liền lạc và cứng rắn vô cùng.

Tiểu Phi Thố thở dài tự nghĩ “Ta đã đề phòng mà nữ ma đầu này ra tay nhanh không thể tưởng tượng được, giá như bà ta có ý giết hại thì cái thân Tiểu Phi Thố này còn sống

được chăng?”. Đột nhiên Tiểu Phi Thố nhớ lại một câu trong “Thông huyền như lai thần công” đại ý có nghĩa là chân khí tụ về Đan điền chẳng khác chi cây cung giương sẵn chỉ cần một sát na, nó lan tràn ra toàn thân, dù địch nhân có ở xa cách mấy chân khí chuyển qua mạch Đốc, lập tức huyết đạo đây rẩy đã tiến sát kim chế được địch nhân rồi. Tiểu Phi Thố nhắm đi nhắm lại thốt nhiên mừng rỡ vô cùng, ý chỉ của nó là lấy tịnh làm chủ thể viên mãn chẳng khác nước trong hồ chứa khi phát xuất đột biến thành động cường mạnh và nhanh nhẹn như nước vỡ bờ. Tâm ý hoà với chân khí thành một chủ thể duy nhất, thân pháp hay chiêu thức chẳng khác chi chất muối gia giảm; tan hoà trong nước tùy theo tâm ý mà sử dụng, nói tóm lại tâm ý, chân khí và chiêu thức chỉ là một thể mà thôi. Tiểu Phi Thố đã có sẵn “Tu la tán hoa thần công” trong người, chữ “Tu la” phạn văn có nghĩa là Nga quỷ (quỷ đói) do đó cũng lấy âm nhu, tĩnh lặng làm gốc, chàng chỉ mới lẩm nhẩm mấy câu khẩu quyết “Thông huyền Như Lai thần công”, chân khí này đã nhúc nhích muốn chạy đi các huyết đạo khác liền.

Tiểu Phi Thố cực kỳ ngạc nhiên và hiếu kỳ cứ tuần tự lẩm nhẩm tiếp các khẩu quyết, quả nhiên chân khí đã chu lưu mấy vòng, thoát đầu có chỗ còn bế tắc. Chàng lập tức nhắm lại từ đâu là thông suốt được liền. Được hơn một giờ Tiểu Phi Thố dần dần đi vào cõi thiền tịnh, dù có sét nổ, trời sập cũng không còn hay biết nữa. Chân khí “Tu la tán hoa thần công” thật ra chỉ là một nhánh nhỏ của “Thông huyền như lai thần công” nhưng bản chất giống nhau cho nên càng lúc nó càng bành chướng vô giới hạn. Hiện tại có ai nhìn thấy Tiểu Phi Thố chẳng phải khiếp đảm vì thân hình, da thịt tự nhiên căng phồng lên gấp rưỡi bình thường và có màu xám đen trông rất ghê rợn.

Đây là tầng thứ nhất của Thông huyền như lai thần công, mỗi tầng màu xám đen này sẽ nhạt bớt và đến tầng thứ năm thì da thịt biến đổi trở thành Phật Như Lai vậy, Sự biến đổi này được ghi ở đầu trang “Không xuống địa ngục không trở thành Phật” rất mơ hồ khó hiểu, chỉ khi nào đại ngộ hoặc đã tập xong mới thấy nó đơn giản mà thôi. Tiểu Phi Thố luyện hết tầng thứ nhất thì thở phào một cái đứng dậy duỗi chân duỗi tay cho giãn gân cốt. Bất ngờ chàng đá vào vật gì đó kêu “Bộp” một cái, âm thanh giống như tiếng gỗ vấp và mùi thơm xông lên liền. Tiểu Phi Thố lấy tay sờ soạng bất giác giật mình kinh ngạc, đó là một cái bát gỗ, căn cứ theo mùi vị thì là một bát thang thịt heo, đổ ra gần hết mất rồi.

Tiểu Phi Thố nhăn nhó cầm cái bát lên húp sạch sẽ, trong lòng thầm nghĩ: “Đã là động quỷ việc gì cũng quỷ quái hết, đang nói chuyện vui vẻ thì trở mặt điếm huyết cho tù nhân ăn canh thang ngon lành lại chẳng có đèn lửa gì hết”. Chàng lại nhớ đến việc Kim Khuyết Đế Quân trong lòng tức giận vô cùng... “hoá ra mình đưa đầu vào miệng cộp để cho huynh muội họ tha hồ làm gì thì làm!”. Đột nhiên có âm thanh “Cạch” rất khẽ và có

ánh sáng mờ mờ rọi vào, một bát canh thang khác từ cái lỗ nhỏ đưa vào thật vừa vặn. Tiểu Phi Thố đã toan lên tiếng hỏi thì “Cạch” một cái, lỗ hở đã đóng lại ngay lập tức.

Chàng vừa áp sát tai vào cửa để nghe ngóng, tuyệt nhiên không có một âm thanh nào cả chứng tỏ cánh cửa đã rất dày và người đưa thức ăn thân pháp bước đi nhẹ nhàng vô cùng. Tiểu Phi Thố chặc lưỡi, đưa bát canh lên ăn tiếp vì bụng dạ đã đói ngấu ngiến rồi, lần này bát canh nóng nẩy nên thơm ngon và dễ ăn hơn lần trước nhiều. Tiểu Phi Thố tự nghĩ chẳng biết họ dùng phương pháp gì để dòm ngó mà mình mới đánh đổ bát canh lập tức có bát canh khác liền, đột nhiên chàng lại kêu “Ồi chà!” rồi lắc đầu tự nói lầm bầm:

- Ta lầm mất rồi, hai bát canh nóng lạnh khác nhau chứng tỏ thời gian đã nửa ngày qua cho nên họ mới theo giờ giấc mang bát canh khác đến, như vậy có lý hơn, chẳng lẽ họ là ma quỷ thật sao mà có thể nhìn thấy cử chỉ của ta ở nơi tối tăm này.

Ăn xong, Tiểu Phi Thố thấy trong người khoan khoái, tỉnh táo nên vất bỏ mọi chuyện, bắt đầu ngồi xếp bằng luyện tiếp tầng thứ hai của “Thông huyền như lai thần công”, lần này mau lẹ hơn chỉ trong mấy khắc chàng đã đi vào cõi vô giác chân khí xô đẩy nhau ò ạt như thác lũ bành trướng hết cả huyết Thiếu Hải ở khuỷu tay phải bại liệt nữa. Các luồng chân khí dị chủng chống mãnh liệt nhưng rốt cuộc vẫn phải co về vị trí từ Lao Cung đến Khúc Chặt. Lại trải qua thời gian chẳng biết bao lâu nữa Tiểu Phi Thố hoàn thành được tầng thứ hai thì đã có tới bốn cũi bát gần ở đó. Chân khí đầy rẫy khiến cho tâm thần sảng khoái, Tiểu Phi Thố cười một tràng tự nghĩ: “Mình mà luyện hết “Thanh hoa bí lục” có khi không còn chỗ để nằm được nữa, dám có đến cả trăm cái bát lắm!”. Chàng còn cười nữa nếu không có tiếng khua lách cách rồi cánh cửa rầm rì mở ra. Phía bên ngoài gian thạch thất là một hầm ánh sáng mờ mờ nên Tiểu Phi Thố không bị chói mắt, chàng nhận ra ngay bốn cô nương áo trắng gọi là Nga quý phi nương. Mỗi cô nương đều cầm trong tay một đoản côn, hai đầu tròn tròn theo hình dạng của khúc xương ống, cộng thêm chiếc mặt nạ Nga quý mập mờ trong ánh sáng nửa tối nửa sáng khiến Tiểu Phi Thố bất giác rung mình một cái. Một Nga quý Phi nương có giọng nói thanh thoát dễ nghe lên tiếng rất ngắn gọn:

- Đi theo bọn ta đừng chống cự vô ích. Tiểu Phi Thố cười tủm tủm trả lời:
- Tại hạ đang muốn ở đây để ăn thêm canh thang đi làm gì cho mỗi chân.

Bốn Nga quý Phi nương lập tức đưa đoản côn xương người lên định ra tay điểm huyết. Tiểu Phi Thố vội vàng xua tay rồi rít và nói thật nhanh:

- Thôi được, thôi được tại hạ nghe theo vậy.

Cả bốn Nga quý phi nương liền hạ tay xuống, hai cô xoay mình đi trước còn hai cô vẫn đứng lại. Tiểu Phi Thố biết ý nên cất bước đi theo hai cô nương kia, chàng không còn thấy cái mặt nạ Nga quý nữa, hai cái lưng thon uyển chuyển và đôi bàn toạ căng phồng rung rẩy khiến tâm thần đảo điên cứ mê mẩn đi theo luôn. Được chừng một trượng đột nhiên hai huyết Linh Đài và Thần Đường sau lưng đau nhói lên một cái, nửa thân trên tê tái bất động lập tức.

Tiểu Phi Thố chẳng lên tiếng trách móc, chàng cười khô tự nghĩ: “Cô nương này cẩn thận thật” bao nhiêu tâm trí lại dồn vào hai thân hình bốc lửa phía trước mặc cho họ dẫn đi đến đâu thì đi. Đường đi lần này có hơi khác lại hình như đang có khuynh hướng xuống sâu dưới lòng đất và không được mát mẻ như trước, đi hơn được mấy trượng nữa không khí lại nóng thêm và đường đi dốc xuống thấy rõ ràng. Tiểu Phi Thố kinh ngạc thầm nghĩ “Hay là họ dẫn ta đi tắm hơi nóng đây” nhưng vẫn không nói gì cả.

Vừa một khúc quanh đột nhiên trước mặt chàng sáng rực lên một màu đỏ cam rất chói lọi và hơi nóng toả vào mặt nóng bỏng luôn. Chàng định lên tiếng hỏi han thì giống như lần trước vô phong vô ảnh mấy huyết đạo ở hạ bàn và á huyết lại bị hai cô nương Nga quý Phi ở phía sau điểm nốt rồi. Cả bốn cô nương nhìn nhau ra hiệu rồi xúm lại khiêng Tiểu Phi Thố đi thêm một đoạn ngắn nữa, lần này chàng kinh hãi đến toát cả mồ hôi ra vì họ đặt chàng đứng ngay mép một bờ vực chỉ liếc xuống là đã thấy ngay dòng suối phía dưới, con suối này màu đỏ như lửa sáng và sủi bọt ừng ực cùng với hơi khói bốc lên nghi ngút, hoá ra đây là một suối nước nóng chảy ngầm trong ruột núi, cũng bị ảnh hưởng nên đường hầm mới có không khí nóng nẩy như vậy.

Tiểu Phi Thố kinh hoàng chấn động châu thân một cái, đột nhiên chân khí “Thông huyền như lai thần công” phát động, nó chuyển lưu một vòng đi tới đâu hoá giải các huyết đạo bị tắc nghẽn tới đó. Tiểu Phi Thố tự mình đã có thể cử động lại bình thường thì cả mừng, không ngờ chỉ tập luyện có hai ngày mà “Thông huyền như lai thần công” lại hiệu lực kinh khủng như vậy. Chàng đã toan quay người khống chế bốn cô nương Nga quý Phi thì ngay lúc đó âm thanh già dặn của Âm Đơn động chúa vang lên:

- Tiểu tử còn điều gì trắng trối nữa không?

Tiểu Phi Thố thông thả quay người lại, môi vẫn mỉm cười ung dung như dạo mát vậy, chàng nhỏ nhẹ trả lời:

- Dương nhiên trước khi chết, tại hạ có mấy điều thắc mắc nếu chúa động vui vẻ giải đáp thì tại hạ sẽ khoan khoái tự nhảy xuống đây liền. Nữ động chúa từ trong một cái ngách đá chậm rãi bước ra nói:

- Người thắc mắc điều gì thì cứ nói đi!

Tiểu Phi Thố bắt đầu đặt câu hỏi:

- Động chúa và Kim Khuyết Đế Quân quan hệ ra sao, cùng bắt tay trong việc tranh đoạt “Thanh hoa bí lục” hay mỗi người hành động theo ý riêng của mình?

Nữ động chúa chột thở dài, nói giọng cũng trầm hẳn xuống:

- Sự liên hệ giữa và thân thế Kim Khuyết Đế Quân rất bí mật, đáng lẽ không nên nói ra nhưng người sắp phải nhảy xuống Hoàng Tuyền rồi thì ta cũng chẳng tiếc chi.

Tiểu Phi Thố cười nhạt “À” một tiếng:

- Thì ra đây là “Hoàng Tuyền”!

Chàng đang toan nói móc động chúa vài câu nhưng chỉ nói ngắn gọn vậy thôi nhường thời gian cho bà ta giải thích:

- Ta là con gái duy nhất của Hoả Dực Bức Vương trong cung Kim Diệp ở miền Thiên Trúc, đáng ra cuộc đời sung sướng và hạnh phúc biết bao nhiêu. Năm lên mười hai tuổi có một thiếu niên tuấn tú từ Trung Nguyên lặn lội đến xin thụ giáo, phụ thân ta cảm động chí tình mới thu làm đệ tử, qua quá trình mấy năm rèn luyện võ nghệ giữa ta và hắn nảy nở một mối tình, ta mới lớn lên nên thơ ngây dâng hiến đời con gái cho hắn, ngờ đâu thiếu niên này hiện tại là Kim Khuyết Đế Quân chỉ yêu đương bề ngoài, hắn dụ dỗ ta lấy trộm một tấm bản đồ kho tàng ở miền Nam Hải cùng với một số võ học thượng thừa khác nữa. Kim Khuyết Đế Quân quen miệng hay gọi tên tục của ta hoặc gọi là muội muội nhưng thực ra đã là tình nghĩa phu thê.

Nữ Động chúa nói tới đây thì rầu rĩ cúi mặt xuống thở dài hoài. Tiểu Phi Thố liền tìm cách khêu gợi cho bà ta kể tiếp:

- Thì ra là vậy, nhưng tại sao mấy ngày trước động chúa lại không tiếp đón Kim Khuyết Đế Quân, chẳng lẽ tình nghĩa phu thê ở miền đất cằn cỗi lại phai nhạt theo sao?...

Nữ động chúa ngừng mặt lên tức giận quát lớn:

- Người nói bậy bạ cái gì? Dù hắn bội bạc, phản trắc nhưng suốt đời ta vẫn yêu thương hắn, có điều...có điều tội lỗi thì không thể tha thứ được.

- Tiểu Phi Thố vẫn chưa thể hiểu rõ, chàng “À” một tiếng rồi im lặng chờ đợi. Nữ động chúa sau khi quát mắng, giọng nói lại trầm xuống, u uất nhớ lại quá khứ xa xưa:

- Gia gia ta tức giận quá chẳng kể gì cha con nữa sai thuộc hạ quăng ta xuống Trường Sa Độc Thủy nhưng lúc đó ta đã ngấm ngầm học được mấy thành “Đầu sát quỷ ảnh” nên chỉ bị hư hại dung mạo mà thôi. Người nghĩ lại xem, nữ nhân mà bị huỷ hoại, mặt mày trở

thành gớm ghiếc thì có sống cũng chẳng vui thú một chút nào. Dương nhiên ta cũng vậy, nếu chết đi chẳng hoá ra tạo thuận lợi cho Kim Khuyết Đế Quân lắm ư? Vì vậy ta đuổi theo hắn vào Trung Nguyên truy tìm. Hỡi ơi tìm thì dễ mà muốn xử sự theo ý mình thì bất lực, bởi vì hắn cực kỳ thông minh, chỉ mới mấy tháng tự học võ công lấy trộm được trong Kim Diệp cung đã tiến bộ không ngờ, Ta với hắn từ ngày đó đến nay giao đấu mấy chục lần, thuỷ chung không nhờ vào thân pháp “Đầu sát quỷ ảnh” thì đã thất bại thê thảm rồi. Sau này chúng ta ước hẹn mỗi năm tự do đi lại hoạt động, cứ đúng mùng một tháng bảy mới gặp gỡ ở Âm Sơn để phân cao thấp.

Tiểu Phi Thố “Hừ” một tiếng ngắt lời bà ta:

- Chồng không ra chồng, vợ chẳng thành vợ, còn gặp gỡ nhau để làm gì nữa, mỗi người đi một ngả thì có hay hơn không?

Nữ động chúa cười âm thầm một hồi lại kể tiếp:

- Người nói theo lý lẽ thông thường, ở trong tâm trí của ta khác hắn mà Kim Khuyết Đế Quân cũng thủ đoạn không vừa. Hắn có võ học cao siêu nhưng toàn bộ đều bị khắc chế bởi sầu sát quỷ ảnh vì vậy hắn không chịu ở yên nơi Nam Hải, ngàn dặm xa xôi cứ tới đây quấy nhiễu, dụ dỗ bằng đủ mọi cách thức để ta trao cho hắn khẩu quyết “Đầu sát quỷ ảnh”, ta ẩn mình tu tập thật cao siêu, hy vọng sẽ bắt sống được hắn mới thoả mãn tâm nguyện.

Nữ động chúa chợt quắc mắt lên nhìn Tiểu Phi Thố, bà ta cười ghê rợn rồi hỏi:

- Người ước đoán xem ta bắt sống hắn để làm gì nào?

Tiểu Phi Thố làm sao hiểu được tâm sự nữ nhân, nhất là nữ nhân tính nết kỳ quái như bà ta cho nên chỉ cười khở, lắc đầu tỏ ý không biết mà thôi Nữ động chúa trầm giọng nói:

- Mãi mãi mối tình đầu ta không thể quên hắn, nhưng tội lỗi ngập đầu thì tha thứ sao đáng ta chú ý nếu bắt được hắn thì cắt hết gân tay gân chân, cắt lưỡi để hắn khỏi ỏn thót gì được. Như vậy vừa trừng phạt vừa thoả ý ôm ấp lúc nào cũng được, muốn đánh muốn tát lúc nào hắn cũng phải phục tùng ta hết.

Tiểu Phi Thố rung mình ớn lạnh, không ngờ nữ nhân lại có thể vừa yêu đương vừa hành hạ tình nhân mình tàn khốc như vậy, chàng vội hỏi lắp đi:

Tại hạ mình bạch thân thế và liên quan rồi nhưng điểm quan trọng nhất là “Thanh hoa bí lục” vẫn chưa hiểu ra sao cả!

Âm sơn nữ động chúa “hừ” trong họng ra vẻ tức giận, bà ta gằn giọng trả lời Tiểu Phi Thố:

- Không có đầu làm sao có đuôi người đừng có hỏi vớ vẩn khiến ta cụt hứng bây giờ.

Bà ta hắng giọng mấy cái, trầm trầm kể tiếp:

- Ta và hắn đều có tâm địa, ta biết thì hắn cũng biết, nhưng cả hai vẫn chờ đợi một giây phút nào đó đối phương sơ hở hay mềm lòng là lập tức chiếm đoạt theo ý muốn của mình ngay. Nếu sự thể suôn sẻ như vậy hoài thì võ lâm Trung Nguyên làm sao biết đến Âm Sơn quỷ động và Kim Khuyết Đế Quân. Cách đây khoảng sáu bảy năm gì đó, hắn ta đi lại trong giang hồ Trung Nguyên mới khám phá ra trong bộ “Thanh hoa bí lục” có một pháp môn biến hình cực kỳ cao siêu, so với “Đầu sắt quỷ ảnh” thì giống như so sánh biển cả với hồ ao. Vì vậy Kim Khuyết Đế Quân ngấm ngầm vạch kế hoạch tranh đoạt “Thanh hoa bí lục” cho bằng được, hắn ra tay trước ta cả hai năm nhưng sau này ta biết được nên tung luôn sáu tên U Quỷ ra, phạm vi thăm dò rộng lớn hơn hắn nhiều. Chẳng biết Hàn Thương tiêu cục có cái gì mà hắn xếp đặt sát hại một cách bừa bãi như vậy, việc này Hắc Phiến lão quỷ có biết nhưng lão ta im đi, không báo cho ta quả là khốn nạn thật. Hắc Phiến lão quỷ manh tâm chơi trò ngư ông đắc lợi làm gì qua mắt được Kim Khuyết Đế Quân cho nên hắn âm thầm theo dõi đuổi kịp Hắc Phiến lão quỷ là ra tay thủ tiêu ngay, ta đã cho tám Dạ Xoa quỷ nương xuất động bảo vệ lão mà không kịp, nhưng vì đó mới bắt được người.

Tiểu Phi Thố ngăn người ra hỏi bà ta:

- Toàn bộ câu chuyện rất gay cấn nhưng tại hạ có liên quan hoặc thù oán gì với động chúa đâu, tại hạ vẫn chưa minh bạch vì lý do gì mà động chúa phải giết tại hạ cho bằng được, Nếu cùng đi Cô Luân lấy “Thanh Hoa Bí Lục” thì đắc lợi hơn nhiều chứ!

Âm Sơn động chúa gạt đầu nhưng vẫn âm trầm trả lời:

- Bản ý của ta là như vậy nhưng ngày hôm qua Kim Khuyết Đế quân đã thuyết lý rất xác đáng, không thủ tiêu người không được nữa!

Tiểu Phi Thố giật mình “À” một tiếng nhanh nhẩu hỏi:

- Kim Khuyết Đế Quân mồm miệng khéo léo thực, ông ta thuyết lý ra sao mà Động Chúa ngu ngốc nghe theo vậy?

Âm Sơn Động Chúa quát lớn “Người...” rồi đưa tay định xuất chiêu đẩy Tiểu Phi Thố xuống Hoàng Tuyền nhưng chàng đã đưa tay ngăn cản và nói mau:

- Khoan đã, Động Chúa khoan tâm để tại hạ được nói một lời. Tại hạ mới khích bác hai chữ ngu ngốc mà Động Chúa đã không dần sát tâm lại được thì điều này chứng tỏ Kim Khuyết Đế Quân chỉ cần lựa lời khích động một chút đã lừa gạt được Động Chúa đứng ra giết người thay hắn rồi.

Âm Sơn Động Chúa hai tay đã đưa ra nửa chừng, cứ giữ nguyên vị thế ngheo đầu ngẫm nghĩ một hồi mới từ từ rút tay lại, bà ta thở hắt ra và trầm giọng nói:

- Thôi được, đúng hay sai ta cũng chẳng sợ hãi gì nhưng dù sao người đã là kẻ sắp chết nói thêm vài câu chuyện nữa cũng chẳng mất bao nhiêu thời giờ. Người đã nói là người sống sót duy nhất ở Hàn Thương Tiêu Cục thì hậu họa rất lớn, chẳng phải ta giết người giùm Kim Khuyết Đế Quân mà chính là ngăn cản không cho ai đụng chạm đến hần, hần phải là của ta, hoàn toàn dưới tay ta sinh sát định đoạt, người có hiểu không?

Tiểu Phi Thố thấy tâm tính Âm Sơn Động Chúa đề hèn và độc đoán thì chán ngán vô cùng, chàng nhăn nhó hỏi thêm:

- Vậy còn “Thanh Hoa Bí Lục” chẳng đáng cho Động Chúa quan tâm đến ư?

Nữ Động Chúa cười phá lên, âm thanh vang vọng trong lòng hang nghe như muôn ngàn tiếng gào rú của ma quỷ, bà ta chờ cho hết tiếng vang rồi mới chậm chậm nói:

- “Thanh hoa bí lục” ai mà chả cần nhưng người chết rồi thì trước mắt bớt một địch thủ sau đó ta sẽ đi Côn Luân dò tìm một mình tất nhiên lợi thế hơn Kim Khuyết Đế Quân nhiều, hiện tại hần còn phải dò hỏi lung tung, còn lâu mới có manh mối ra được.

Tiểu Phi Thố cười nhạt, vẫn ung dung hỏi:

- Tại hạ mình bạch ý đồ ngông cuồng của Động Chúa và Kim Khuyết Đế Quân rồi, dứt khoát tại hạ cũng giống như song thân phải là con vật hy sinh lót đường cho nhị vị thoả mãn được ý đồ chứ gì?

Âm Sơn Động Chúa tức giận quát lớn:

- Tiểu tử chết đến nơi mà vẫn còn cuồng ngạo, chửi mắng người khác được sao? Chỉ nội cái tội đó cũng đủ xuống Hoàng Tuyền rồi, người mau sám hối đi.

Tiểu Phi Thố trong lúc khẩn cấp, tâm trí lại khoáng đạt hơn bình thường, chàng cười hì hì nói:

- Xú Diện Lão Quỷ, người sám hối đi thì có!

Không có danh từ lời nói nào cay độc hơn bốn chữ “Xú Diện Lão Quỷ” để chỉ Âm Sơn Động Chúa, bà ta tức giận đến nổi tóc dựng ngược cả lên và thân hình thì cứ run lẩy bẩy như đang bị sốt rét vậy. Trong thời gian bà ta trấn tĩnh lại, Tiểu Phi Thố âm thầm vận công để chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” chu lưu mấy vòng rất thuận lợi rồi mới thực yên tâm. Âm Sơn Động Chúa đã hết rung động, bà ta từ từ bước tới gần giọng nói khàn khàn rất ghê rợn:

- Bản ý của ta chẳng nhúng tay vào máu làm gì, người đã bị điểm huyết thì chỉ cần một ngón tay của Nga Quý phi cũng đủ xô ngã xuống Hoàng Tuyền rồi nhưng người không biết điều dám mở lời xúc phạm thì ta phải đích thân ra tay mới hả dạ được.

Âm Sơn Động Chúa vẫn chưa biết Tiểu Phi Thố đã tự hoá giải huyết đạo nên chỉ vận hai thành công lực vào tay rồi đẩy ra một chưởng.

Tiểu Phi Thố cười nhạt, chẳng cần né tránh dù là chàng đang đứng cách miệng vực không đầy một thước, tay tả khoa lên một cái chống đỡ trực diện luôn “bùng” âm thanh tuy nhỏ nhưng trong lòng hang động chật hẹp vang lên như sấm động, dư lực không có chỗ thoát ra nên dội vào vách đá kêu “O...o...” hoài không dứt, Âm Sơn Động Chúa như con diều đứt dây bay ngược trở lại, cái lưng đập mạnh vào vách đá đánh “sầm” một tiếng, bà ta ngồi bệt xuống thổ ra mấy búng máu tươi liền Bốn cô nương Nga Quý Phi bị ảnh hưởng dư lực choáng váng cả mặt mày nhưng cố gắng trấn tĩnh chạy đến giảng hàng trước mặt bà để bảo vệ. Cô nào cô nấy đều kinh hoàng vô tả chẳng dám ra tay, song chưởng án ngữ trước ngực mà tim đập như trống trận vậy. Tình thế này Tiểu Phi Thố tiếp tục xuất chưởng thì chắc chắn phải sát hại bốn Nga Quý phi Nương trước rồi mới có thể tiếp cận được Âm Sơn Động Chúa. Vì vậy chàng không nỡ ra tay, cứ lắc đầu lắc lưi lăm bắm:

- Tiếc ôi là tiếc; ta mới luyện tới tầng thứ hai chứ nếu không bà Xú Quý này thoát chết sao được!

Âm Sơn Động Chúa thật ra không phải tay vừa, bà ta đã giao đấu ngang ngửa với Kim Khuyết Đế Quân tất nhiên nội lực đứng vào hạng thượng thừa rồi, chỉ vì y lại Tiểu Phi Thố đã bị điểm huyết rồi nên mới thảm bại như thế, nếu như người khác có lẽ đã vong mạng ngay lập tức. Bà ta thổ ra mấy búng máu tươi chân khí không còn tắc nghẽn nữa liền lao đảo đứng dậy giọng nói vừa khàn khàn vừa run run:

- Tiểu tử không phải bị điểm huyết sao?

Lời nói đơn giản nhưng nó làm cho bốn cô nương Nga Quý Phi phải giật mình, như thế chẳng khác gì kết tội thuộc hạ sơ suất vậy. Tiểu Phi Thố tủm tủm cười đỡ lời:

- Trong “Thanh hoa bí lục” có một pháp môn gọi là “Kim Thân Chế Quy” rất lợi hại, mấy cái môn điểm huyết tà ma xâm phạm làm sao được?

Đây là Tiểu Phi Thố bịa ra để chọc tức Âm Sơn Động Chúa, đồng thời đỡ tội giùm cho bốn nàng Nga Quý Phi Nương. Một cô nương móc trong người ra chiếc khăn đưa cho Âm Sơn Động Chúa, bà ta cầm lấy rồi chùi mấy vết máu ứa ra chung quanh cái miệng của chiếc mặt nạ Quý Vương. Có lẽ nó còn nhớp nhúa khó chịu nên đột nhiên bà ta đưa tay

giật mạnh một cái, chiếc mặt nạ Quỷ Vương liền rớt xuống đất đánh “Choang”, âm thanh rền rĩ chạy dài trong lòng động nghe rất thê lương. Bôn cô nương Nga Quỷ Phi nương vì xoay lưng lại nên không biết, chứ Tiểu Phi Thố giật bắn người lên, thật sự kinh hãi vô cùng. Bộ mặt của Âm Sơn Động Chúa lờ lẫm, lỗ chỗ hàng trăm vết thị đo đỏ, chắc có lẽ do rần rết nơi Trường Xà Độc Thuỷ tạo ra. Nhưng chỗ da thịt còn nguyên vẹn thì chỗ trắng chỗ đen, ngay cả mắt mũi miệng đều bị lệch lạc cực kỳ ghê gớm. Âm Sơn Động Chúa lấy chiếc khăn tay lau chùi sạch sẽ rồi mới loạng choạng xô vệt máu cô nương Nga Quỷ Phi ra, tiến lên mấy bước khiến cho Tiểu Phi Thố bất giác phải giật lùi lại liền. Âm Sơn Động Chúa cất tiếng cười ghê rợn rồi âm trầm nói:

- Người mưu kế độc ác thực, bây giờ đã thấy chân diện mạo của ta thì đừng mong sống sót được nữa.

Tiểu Phi Thố thở dài, chàng cảm thông với tính nết kỳ quái không tưởng của bà ta, bất kỳ người nào lâm vào tình trạng diện mạo tàn huỷ như vậy thì chết đi còn sung sướng hơn gấp ngàn lần, còn sống tất nhiên tâm tính phải biến đổi là sự đương nhiên. Tiểu Phi Thố vái chào Âm Sơn Động Chúa rồi nói:

- Ở đây chỉ có tại hạ và Đông Chúa biết việc ngày hôm nay, tại hạ phát thệ không hé môi cho bất cứ ai và thực tâm sẽ truyền lại khẩu quyết “Ảo ảnh pháp” để chuộc lại lỗi lầm. Động Chúa bất tất phải gây thêm nhân qua tội lỗi nữa, bao nhiêu đều do một tay Kim Khuyết Đế Quân mà ra cả thôi.

Âm Sơn Động Chúa lại cười rung động cả châu thân, bà ta trừng hai con mắt trắng dã lên quát nạt:

- Ta bằng này tuổi không cần người dạy dỗ, hà hà có giết thêm một mạng tiểu tử nữa cũng chẳng nặng nhẹ tội lỗi chút nào, người chống mắt mà xem “Đầu Sắt Quỷ ảnh” của ta đây.

Tiểu Phi Thố giật mình biết không xong tới nơi rồi, chàng chỉ thị vào “Thông Huyền Như Lai Thần Công” chứ thân pháp làm sao so sánh được với “Đầu sắt quỷ ảnh”. Tiểu Phi Thố vừa chột nghe như vậy thì thân ảnh của Âm Sơn Động Chúa chớp choá một cái đã tiến sát người chàng và mấy ngón tay bà ta uy hiếp huyết Toàn Cơ, Ngọc Đường Dẫn Trung liền. Phía sau lưng là vực sâu nếu Tiểu Phi Thố không thể nhảy lùi lại được, chàng chỉ còn mỗi phương pháp là dùng “Vô Tiềm Đại Cầm Nã” của Vô Nhai Khách ra chống đỡ hoặc ngăn chặn, nếu có thể nắm được uyển mạch của bà ta thì tốt nhất.

Âm Sơn Động Chúa thấy cầm nã của Tiểu Phi Thố rất ảo diệu thì giật mình kinh ngạc, bà ta rút tay lại rồi dùng thân pháp “Đầu Sắt Quỷ ảnh” chột hiện bên này chột hiện bên

kia chủ ý làm rối loạn nhãn lực của Tiểu Phi Thố rồi mới thừa cơ công kích. Lần này bà ta công lực đã bị giảm sút một phần lớn do vậy nhân ảnh cũng bị ảnh hưởng tuy vẫn ảo diệu nhưng tốc độ bị chậm đi rất nhiều. Tam thời Tiểu Phi Thố có “Thông Huyền Như Lai Thần Công” hỗ trợ nên cũng chống đỡ được mấy chục chiêu, thỉnh thoảng mới phải lạng người tránh né. Cuộc giao đấu này chẳng khác gì một cuộc tập luyện võ công, vô hình chung giúp ích cho Tiểu Phi Thố nhận rõ được những biến ảo của “Đầu Đát Quỷ ảnh”.

Thoạt tiên phải căng thẳng lắm Tiểu Phi Thố mới nhận ra đâu là ảo ảnh đâu là chân ảnh của Âm Sơn Động Chúa, dần dần càng lúc càng nhận rõ hơn, hoá ra nó thấp kém hơn “ảo ảnh pháp” mà Vô Nhai Khách đã biểu diễn. “Đầu Đát Quỷ ảnh” cũng lợi dụng cái chớp mắt hay một sát na vô tình để di chuyển vị trí nhưng trước đó đã dùng bộ vị Bát Quái để làm rối loạn nhãn lực đối phương rồi mới thừa cơ hội biến đổi trong khi “Ảo ảnh pháp” đặt căn bản nội khí đồn xuống hạ bàn nên mau lẹ hơn rất nhiều. Hiện tại Tiểu Phi Thố ung dung chống đỡ, chàng cười hì hì chọc tức đối phương:

- “Đầu Đát Quỷ ảnh” chỉ cở vậy thôi sao?

Âm Sơn Động Chúa tức giận gằn muốn phát điên lên, bà ta gầm lên như sấm, bao nhiêu công lực dồn hết cả vào thân trên đồng thời tay tả đánh một chưởng bên tả, tay hữu đánh một chưởng bên hữu theo thế “Dạ Chiến Tứ Phương” Tiểu Phi Thố cười thầm, chàng chỉ cần hụp người xuống là tránh thoát được ngay. Ngờ đâu hai chưởng này chỉ là ngăn chặn, toàn thân Âm Sơn Động Chúa đột nhiên như một mũi tên thật khổng lồ lao vào người Tiểu Phi Thố nhanh không thể tả được. Đây là thế “Thiên Thọ Đồng Tử”, Âm Sơn Động Chúa quyết tâm liều mạng cùng chết với địch thủ rồi. Tiểu Phi Thố đang hạ thấp người xuống, cực kỳ kinh hãi la lên:

- Động Chúa đừng liều mạng như thế.

Câu nói này kéo dài mãi xuống dòng Hoàng Tuyền nóng bỏng phía dưới bởi vì Âm Sơn Động Chúa không còn thể nào dừng chân được nữa, bà ta lao vút xuống vực đồng thời hai đầu gối cũng vương vào Tiểu Phi Thố, cùng lôi kéo chàng rớt theo luôn. Âm thanh câu nói của Tiểu Phi Thố chưa kịp tắt hẳn thì tiếp theo đó là những âm thanh hoảng loạn kêu gào của bọn Nga Quỷ Phi Nương, Tiểu Phi Thố và Âm Sơn Động Chúa người trước người sau rớt xuống vực như hai hòn đá nặng khiến cho Hoàng Tuyền bắn nước lên tung toé.

Chẳng biết Âm Sơn Động Chúa có phản ứng gì không chứ Tiểu Phi Thố hết sức kinh hoàng vì da thịt vừa chạm vào nước suối đã bỏng rát và ngâm ngấm đau nhức như kim châm liên, Chàng nghiêng răng để thân mình trầm xuống thật mau, chân vừa chạm đáy là lập tức bung người vọt lên. Bọn Nga Quỷ Phi Nương đứng trên bờ vực nhìn thấy thân ảnh của

Tiểu Phi Thố vọt lên như một cây pháo thăng thiên, hết đà nó lại bắt đầu rơi xuống đánh “Tòm” một cái, lẫn lộn trong tiếng sôi róc của Hoàng Tuyền, còn hình bóng của Âm Đơn Động Chúa thì chẳng còn thấy tăm tích gì nữa.

[Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com)